

PISMO TEBI, KI TO BEREŠ...

Kako si, kako se počutiš?

Vem, grozno, boli, skrivaš bolečino in zdi se ti, da vsake koščke telesa počasi umira...

Ne smeš jokati, a solze bi tekle v potokih, katerim ni konca...

Ne smeš jokati, ker si se tako sama odločila ☺

Kakšna krivica! Zakaj?

Nihče te ne vpraša, kaj te je pripeljalo do te odločitve, ki je bila tako težka, da si se počutila tako »bedno«, grozno, umazano, ničvredno...kot mrtvec v telesu, ki hodí, a ne živi!

Bila si v stiski in to veš samo ti.

Sprejeti si morala najtežjo odločitev v svojem življenju...

Iščeš trenutke, ko si lahko sama, da lahko jokaš...se tudi smiliš sama sebi...

vse kar si želiš je to, da bi te nekdo objel, ti rekel: »jokaj, ker lahko...lahko žaluješ, lahko te je strah, lahko se jezíš na vse okoli sebe in se sprašuješ ZAKAJ JAZ? ZAKAJ MENI?«

vse to lahko, ker si samo človek, si ženska, ki ji je dovoljeno, da stori napako in vem, da zmoreš prevzeti tudi to težko odgovornost.

Dovoli si na svoj način žalovati...kakor čutiš, da bo duša olajšana...

vse to lahko...dovoli si, ker verjemi, da je lažje, odrešujoče...

vse to imaš pravico, tako kot vsi drugi...

Imaš občutek, da vsi vidijo, opazijo, kakšno »zlo« si storila...poskušaš skriti vsak dokaz, ki bi to razkril...

verjemi mi, da ne...draga mamica...sebe tako doživljaš, tako čutiš, tako vidiš...kot da nad teboj hodí siv, temen oblak...sama si v tej bolečini in žalosti...

vem, pozabila ne boš nikoli...

A svetloba se kaže...počasi...korak za korakom...lažje bo, ko si boš dovolila začutiti vso to žalost, ki kar čaka, da ji odpreš vrata in ji dovoliš, da izstopí...za zaprtimi vrati se nabira tesnoba, strah, ki kar raste in raste...nekje čaka na preži, da se pokaže...

vredna si živeti...zavonjati vsako cvetlico....začutiti in dihati poletni zrak...ker si TO ZASLUŽIŠ!

